

λαβε δ' ἐν τέλει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ᾔνε πάντοτε παρούσα, κατὰ τὰς ὥρας τῶν ἄλλων μαθημάτων.

Οὕτως ἐμορφώτο ἡ Βασιλική, προκόπτουσα ὁσημέραι ἐν παιδείᾳ καὶ κάλλει, εὐτυχὴς ἐν τῇ ἀπομονώσει τῆς ἐξοχῆς, πλουσία, τιμωμένη, ἀγαπωμένη, καὶ εὐρίσκουσα παρὰ τῷ Λέωντι, ὅστις τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας διήρχετο ἐκεῖ, παρηγορίαν ἐπαρκῆ δι' ὅλων τῶν ἄλλων τὴν στέρησιν. Φιλότιμος πάντοτε, κατέβαλλε πόνους ἀτρώτους ν' ἀναδειχθῇ ἀνταξία τῶν ὑπὲρ αὐτῆς θυσῶν καὶ τοῦ ὀνόματός τοῦ ὁποῖον θὰ ἔφερε μετ' ὀλίγον· τρισολβία διὰ το εὐτυχὲς μέλλον, τὸ ὁποῖον τῇ προσεμεϊδία, ἡσυχος περὶ τῆς τύχης της καὶ τῆς ἐκβάσεως τῶν αἰσθημάτων της, ἄφινε τὸν ἔρωτά της ἐλεύθερον νὰ ριζῶται καὶ ν' αὐξάνη, μὴ ἔχουσα ἀνάγκην, ὡς ἐνόμιζεν, ἐπιφυλάξεως ἢ χαλινού. Ἦτο τόσῳ πεπεισμένη ὅτι θὰ ἐγένετο μετὰ τινα ἔτη κυρία Ροδίου, ὅσον καὶ ὅτι ἦτο κόρη τοῦ Κωνσταντίνου Πλακιώτη.

Τοῦ Λέοντος τὰ ὄνειρα ἐπληροῦντο. Ἐν πρώτοις κατῴρθωσε νὰ νικήσῃ τὴν ἐπίμονον ἀντίστασιν τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ συν-ομολογήσῃ εἰρήνην μετὰ τῆς μητρός, ἧς κατέστρεψε τὰ σχέδια καὶ ἐπλήγωσε τὴν ὑπερηφανίαν. Τούτου ἐπέτυχε διὰ τῶν βιαιῶν μέσων, ὡς ἔλεγε· μετὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν πειθῶν, ὡμίλει «πρὸς γαστέρας ὧτα μὴ ἔχουσας»· μόνον δ' ὅταν ἡπεύλησε σημεῖα καὶ τέρατα, θεμιτὰ καὶ ἀθέμιτα, καταστροφὰς καὶ ἐρείπια, ἐκμανῆς γενόμενος καὶ φοβερός, κατῴρθωσε νὰ κάμψῃ εἰς οἶκτον τὸν πατέρα, καὶ νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ὑπόσχεσιν πάσης ὑλικῆς συνδρομῆς. Τὸ τεῖχος τῆς μητρικῆς ὑπερηφανίας ἀντεῖχεν ἀκόμη ἀπροσμάχητον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἀνάγκη τὸ ἐξεπόρθησε. Συγκατετέθη μετ' ὀλίγων μηνῶν χόλον καὶ δυστροπίαν, νὰ ἔλθῃ εἰς συνεννόησιν μετὰ τοῦ υἱοῦ της ἡ κυρία Ροδίου, καὶ ἰσχυρὴ ν' ἀκούσῃ ἀτάραχος τὰ σχέδιά του καὶ τὰς προόδους τῆς Βασιλικῆς. Ἀλλ' οὐχὶ ἀπαξ, ὀρθία καὶ με ἐσταυρωμένους χεῖρας ἡ ὑψηλόφρων θυγάτηρ τῶν ἡγεμόνων, μόνη ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἔχουσα δάκρυα πικρά, νομίζουσα ὅτι βλέπει χαμαὶ παρὰ τοὺς πόδας της, ἐν στέμμα συντετριμμένον...

— «Πᾶσι κι' αὐτὸ μαζί με τ' ἄλλα», εἰπεν ὁ Λέων Ρόδιος πρὸς τὸν φίλον τοῦ Χορτίδην ἐννοῶν τὴν ὑποχώρησιν τῶν γονέων· ἀλλ' ἡγνῶει ὅτι ἡ ὑγεία τῆς μητρός του ἔπαθε διὰ τοῦτου δεινὸν κλονισμόν, ὅστις ταχέως θὰ εἶχε σοβαρὰς συνεπείας. Λέγουσα ὅτι διὰ τῆς ζωῆς της θὰ ὑπερασπίσῃ τὴν ἀγνότητα τῆς οἰκογενείας της, δὲν ἐψεύδετο ἴσως.

— Μὰ πῶς θὰ εἰμπορέσῃς νὰ τὴν στεφανώθῃς αὐτὴν; δὲν εἶνε πνευματικὴ κόρη τῆς μητρός σου; παρετήρησεν ὁ Χορτίδης. Ὁ δὲ Λέων τῷ ἀπήντησεν ὅ,τι καὶ πρὸς τὸν Πλακιώτην, τὴν αὐτὴν προβαλόντα δυσκολίαν.

— Δὲν βαρύνεσαι! ἄμα ἔχῃ κανεὶς μέσα, ὅ,τι θέλει κάνει στὸ Ρωμαῖκο!

«Ὅ,τι ἐφοβήθη τόσον ἡ κυρία Ροδίου συνέβαινεν ἐν τούτοις, ἀφ' οὗ τὰ ἄθλα τοῦ

Λέοντος κατέστησαν γνωστὰ ἐν βραχεῖ. Ἦδὴ ὁ κόσμος ὅλος ἐν Ἀθήναις ὡμίλει περὶ τῆς ἐπιδόξου κυρίας Ροδίου «πτωχῆς καὶ ἀσήμου χωρικῆς», τὴν ὁποῖαν ἀνύψου τόσῳ παραδόξος τύχη. Αἱ νεαρὴ Ἀθίδες, ὅσαι μετ' ἔρωτος ἔβλεπον τὸν Λέοντα, καὶ αἱ μητέρες, ὅσαι ἔτρεφον ἐλπίδας γάμου τόσον ἐπικερδοῦς, ἡγωνίζοντο νὰ καταβιάσασιν ἐκ φθόνου τὴν Βασιλικήν, οἰκτείροντες τὸν Λέοντα διὰ τὴν ἀτυχὴ ἐκλογὴν του. — «Ἐπὶ τέλους μιὰ εὐμορφιά ἔχει! νόστιμη τρέλα νὰ νυμφεύεται κανεὶς τὸν λακὲ τῆς μητέρας του!» ἔλεγον κακεντρεχῶς, ἐνθυμούμενοι τὰς μετὰ τῆς νέας ἐλληνίδος ἀμαξοδρομίας τῆς κυρίας Ροδίου. Ἡ δὲ ζωηρὰ ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ δικαστικοῦ, μεθ' ἧς ὁ Λέων διετῆρει τὰς στενωτέρους ἐρωτικὰς σχέσεις, ἐξέχυσεν τὴν πικρίαν ὅλην ἔρωτος διακαυοῦς καὶ εὐέλπιδος, πλὴν σκληρῶς καταπατηθέντος, εἰς δηκτικώτερον διάφορον, δημοσιευθὲν ἐν μιᾷ τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων καὶ ἀγγέλον τὸν γάμον τοῦ Λέοντος Ροδίου μετὰ τῆς κομπάρας του.

Ἀλλ' ἡ Βασιλικὴ διήγεν εὐτυχὴς ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ της, οὐδὲν βλέπουσα, οὐδὲν ἀκούουσα, οὐδὲν ἀναγινώσκουσα, μακρὰν τοῦ φθόνου καὶ τῆς γλώσσης τοῦ κόσμου. Καὶ ὅταν περὶ τὴν εὐδίαν χειμερινὴν δειλὴν, ἐντὸς τῆς μεγαλοπρεποῦς ἀμάξης, ἀκτινοβολοῦσα ὑπὸ τοῦ πλούτου καὶ τῆς καλλονῆς, ἀνθηρὰ αὐτὴ καὶ εὐχαρὶς παρὰ τὴν σοβαρὰν καὶ μελανέιμονα παιδαγωγόν, καὶ ἀπέναντι τοῦ Λέοντος, τρίτου ἐνίοτε συγκαθημένου, κατήρχετο καὶ μέχρι τῶν μυρμηκιῶντων περιπάτων τῆς πόλεως, μόνον βλέμματα θαυμασμοῦ καὶ συμπληθείας ὁ κόσμος προσήλου ἐπ' αὐτῆς!

Ὡς πρὸς τὸν Λέοντα, ἡ θεραπεία τῆς μνηστῆς του, θεραπεία ἀγνή, νοεῖται, μὴ ἐπεκτεινομένη πέραν ἀπλῆς ἀνωτέρας ἐποπτείας, δὲν ἀπερρόφα ὀλόκληρον τὸν χρόνον τοῦ ἡμερονυκτίου, ὥστε νὰ παύσῃ τὴν συνήθη ἄσωτον ζωὴν. Δὲν ἐνόει ὁ καλὸς φίλος νὰ φήσῃ μόνην εἰς τὰς νυκτίους διασκεδάσεις τὴν γνωστὴν καὶ παλαιὰν συντροφίαν τοῦ Χορτίδου, τοῦ Καλάτου καὶ τῶν ἄλλων, ἀφ' ὧν μόνον ὁ Ἀστεριάδης, μετὰ τὴν πολυρρύλλητον μονομαχίαν, ἐγένετο ἁπλῶς σπανιώτερος. Οἱ φίλοι μὲς ἐξηκολοῦθον συνδικακεδάζοντες καὶ παραδιδόμενοι εἰς πᾶσαν φαυλότητά καὶ παρεκτροπὴν. Μετὰ τοῦ πολυτίμου χρόνου καὶ τῆς ὑγείας ἐδαπανητὸ ἀφειδῶς καὶ το χρημ'· οἱ δύο μικροὶ πρῶτοι ἐξάδελφοι, ἵνα ἐπαρκέσωσιν εἰς τὰς δαπάνας, εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ συνεταγισθῶσιν ἰδίᾳ καὶ νὰ κλέψωσι διὰ ρήξεως τὸν πλοῦσιον πάππον των. Ὁ Ἀστεριάδης, ἂν καὶ πλουσιώτερος ὢλων, ἔλαβεν ἐντόνους ἐπιστολάς παρὰ τοῦ πατρὸς του, ὅστις τῷ ἀφῆρσε τὴν ἐπὶ τῶν Τραπεζῶν πίστωσιν· ὁ Χορτίδης, καταφαγὼν ἐπὶ τέλους τὰ λείψανα τῆς κλοστικῆς περιουσίας του, ἐδανείζετο ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἄνευ ἐλπίδος ἀποδόσεως. Ἐκ τῶν ἄλλων εἰς τὴν καλλιτέραν θέσιν ἦτο ὁ Καλάτος, συνετώτερος εἰς τὰς δαπάνας καὶ

προσπαθῶν πάντοτε νὰ ὀφελῇται ἐκ τῶν ἄλλων, καὶ εἰς τὴν χειρότεραν ὁ Λέων, ὀρκισθεὶς φαίνεται νὰ καταβροχθίσῃ ἀναιτίως τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς του. Μετὰ τοῦτου δεινὰ καὶ συχνὰ ἦσαν αἱ λογομαχίαι· νευροπαθὴς ἐπὶ τέλους καταντῆσας ὁ γέρω Ρόδιος — τὸν ἐγήρασεν ὁ χρόνος καὶ ὁ υἱὸς του — ἤρχιζε φωνασκῶν καὶ ἀπειλῶν καὶ ἐπιπλήσεων εἰς πᾶσαν νέαν χρηματικὴν ἀπαίτησιν τοῦ Λέοντος· ἀλλὰ τὸ λάθος του, λάθος φρικτόν, εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλε τὰς συμφορὰς του πάσας, ἦτο ὅτι ἀνθίστατο, διὰ νὰ ὑποχωρήσῃ ἐπὶ τέλους αἰσχροτέρων.

Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος ἤνυχ· κάσθη νὰ ἐκπονήσῃ ὀλίγα κτήματα καὶ μίαν οἰκίαν. Ἀρχὴ ὠδίνων· τὸ ἔβλεπε καὶ ὁ Λέων. Ἀλλ' εἶχε τόσας δαπάνας! νέος τῆς θέσεως καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς ἰδικῆς του, πῶς ἠδύνατο νὰ ζῇ μετὰ τοῦ τίποτε ἐν μέσῳ πρωτευούσῃ; Τὸ θέατρον, ἡ ἱππασία, αἱ ἐταῖραι, οἱ φίλοι, αἱ παρθέναι, τὰ συμπόσια, καὶ ὅλαι αἱ πολυδάπανοι ἀπολαύσεις τοῦ καλοῦ κόσμου, διὰ ποῖον ἦσαν, ἂν ὄχι δι' αὐτόν;

Ἐπειτα εἶχε καὶ τὴν Βασιλικήν· δὲν ἀπῆται μικρὰν δαπάνην ἢ διατήρησις τοῦ οἴκου της, ἀλλὰ πῶς λοιπὸν ἠθέλατε νὰ ζῇ ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος ἐπίστευε μνηστῆν τοῦ πρώτου Λέοντος τῶν Ἀθηνῶν; Ἐδύνατο ἴσως νὰ τὴν περιορίσῃ ἐντὸς ἐκπαιδευτικοῦ καταστήματος μέχρι τῶν 17 ἐτῶν· ἀλλὰ τοῦτο θάπῃται πολὺς διατυπώσεις, καίτοι μικροτέρων δαπάνων· ἄλλως, οὔτε ἡ ἀνατροφή ἄνευ τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἐκ τῆς ἐξως τοῦ καλοῦ κόσμου, θὰ ἦτο ἐντελής, οὔτε αὐτὸς θὰ τὴν ἔβλεπε καθημέραν, ὑπὸ τὴν ἀμεσὴν του ἐποπτεῖαν διατελοῦσάν, οὔτε τοῦ κοινοῦ τὴν προσοχὴν θάπησχόλει, μὴ ἀγομένη πλέον ὡς ἐν θριάμβῳ ἡ Ἑλληνίς. Διότι, εἰσεύρετε, ὅσον καὶ ἂν ἐπέπληξε τὴν μητέρα του διὰ τὴν ματαιάν τῆς κόρης ἐπίδειξιν, ὁ Λέων δὲν ἠγάπα διὰ τοῦτο ὀλιγώτερον τὸν θόρυβον καὶ τὴν λάμψιν. Τόρα αἱ ἐσθῆτες καὶ τὰ κοσμηματὰ τῆς Βασιλικῆς ἦσαν ἀσυγκρίτως πολυτιμώτερα· ὁ βίος της ἦτο πολὺ πλεονδαπνηρὸς· ἡ ἐν Πατῆσιν οἰκία ἀνακαινισθεῖσα ἔλαμπεν ὑπὸ πολυτελείας καὶ πλούτου· τοῦλάχιστον αἱ ὀλίγαι φίλαι καὶ οἱ φίλοι, οὓς ὠδήγει παρὰ τὴν περικαλεῖ Ἑλληνίδι ὁ Λέων, ἔμενον εἰς ἄκρον ἡγχαριστημένοι.

Ἐπειτα συνέχισα. Γ. Ρ. Δ. ΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰς τὸ Γραφεῖον τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων παραστέλλονται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτὰ, ἐλεύθερα ταχυῶς. τελῶν.]
Pierre Zaccane: «Τὰ Ὑπερῶα τῶν Παρισίων», Δραχμὰς 4 (4,20)
Maximilien Perrin: «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια» ἢτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης Δε-Μερβίλλ», (ὀλόκληρον τὸ ἔργον) Δραχ. 3,50 (3,70)
Ιουλίον Βέρνι: «Ἡ Πλωτὴ Ἰβόλις», Δραχ. 1 (1,20)
Victor: Hugo: «Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μετὰφρασις Ἱ. Καρασσούσα, (τόμος 2), Δραχ. 4 (4,30)
Ἐπίσης πώλλαι τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.